STEAGUL ROŞU

PE ACELAŞI LOC

CA ÎN TOAMNA TRECUTĂ...

...va reuşi, însă, şi turul de forţă din primăvară?

După desfăşurarea turului campionatului, echipa Steagul roşu, ocupă ultimul loc în clasament. În cele 13 jocuri disputate, echipa braşoveană a obţinut numai trei victorii, toate pe teren propriu, la limită (1—0 cu Farul, 6—2 cu Petrolul şi 1—0 cu A.S.A. Tg. Mureş) şi a terminat tot de trei ori la egalitate (1—1 cu Progresul şi Dinamo Bucureşti la Braşov şi 0—0 cu F. C. Argeş în deplasare). A pierdut celelalte şapte partide: una pe teren propriu în faţa Universităţii Cluj cu 0—1 şi şase în deplasare, cu Steaua (0—1), Rapid (0—1), U.T.A. (0—1), Dinamo Bacău (1—3), Universitatea Craiova (0—1) şi Jiul (0—4). Bilanţul: 9 puncte şi un golaveraj negativ 8—17.

Situaţia în care se găseşte echipa braşoveană desigur că nemulţumeşte adînc atît pe spectatorii localnici, cît şi pe toţi cei ce iubesc fotbalul din ţara noastră. Aceştia îşi amintesc cu nostalgie de perioada cînd „stegarii" erau un adversar de temut pentru toate echipele.

Locul ocupat anul acesta este identic cu cel de la sfîrşitul turului din toamna anului trecut. În campionatul trecut însă, Steagul roşu a avut o puternică revenire în retur, reuşind să evadeze din zona retrogradării şi să ajungă pe locul şapte în clasament, salvînd şi onoarea fotbalului braşovean!

Există oare şi acum perspectivele unei astfel de reveniri de ultim moment?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să analizăm toţi factorii care pot concura la reeditarea isprăvii din campionatul trecut: lotul de jucători, concepţia de joc, omogenitatea, moralul jucătorilor, sprijinul conducerii uzinei şi al iubitorilor de fotbal.

Cauze iniţiale

La începutul campionatului s-a pornit la drum cu acelaşi lot de jucători, care dovedise în returul precedent că este în stare să facă faţă cerinţelor primei divizii. După etapa a doua însă, s-a înregistrat pierderea, de neînlocuit, a coordonatorului de joc Iuliu Năftănăilă. Apoi, la fiecare meci au intervenit accidentări ale componenţilor echipei compartimentelor, iar după dispariţia lui Năftănăilă, toţi foştii săi colegi mai vechi sau mai noi au fost lipsiţi de pionul dătător de încredere, ceea ce a provocat o cădere şi mai accentuată a moralului echipei".

Cuvîntul celor ce suferă în tribună şi pe teren

Cît despre ceilalţi doi factori importanţi: sprijinul conducerii uzinei şi al suporterilor, nimeni nu poate să-şi exprime o părere mai autorizată decît înşişi jucătorii şi exponenţii acelei opinii sportive braşovene care suferă cel mai mult de pe urma insuccesele echipei.

AUGUSTIN CIGLENEANU — maistru la secţia capotaj a uzinei: **„Am fost în situaţie critică şi în campionatul trecut, dar anul acesta va fi mult mai greu ca echipa să se redreseze, din cauză că, sprijinul uzinei este nul. Credeam că revirimentul din returul 1966—1967 va aduce şi o preocupare mai substanţială din partea conducerii uzinei pentru echipa care ne reprezintă. Am ajuns ca noi muncitorii, care am fost aprigi susţinători ai echipei, să nu mai putem merge la stadion în cursul săptăminii, chiar dacă vrem să recuperăm după meciul de la Piteşti echipa a început să capoteze. Jucătorii noi care au trebuit să-i înlocuiască pe titularii indisponibili nu s-au ridicat la valoarea acestora. Aduşi ca speranţe, Roma şi Ioniţă, cum au dat de bani, au început o viaţă complet nesportivă absentînd de la antrenamente şi neabordînd cu seriozitate jocurile; au şi fost scoşi din lot. Totuşi nu pierdem încrederea. Cred că la primăvară jucătorii vor lupta cu multă ambiţie pentru ca echipa să scape din zona periculoasă".**

NICOLAE CAMPO — „veteranul" echipei, pune degetul pe rană: **„Cînd toţi jucătorii care vor intra pe teren vor fi ca 11 fraţi, succesele nu vor întîrzia să apară. Ce păcat că unii dintre ei au lăsat fotbalul pe planul al doilea! Toate preocupările lor s-au concentrat spre activitatea extrasportivă. Carenţele multiple ale unora dintre colegi ne-au costat scump şi fotbalul greşeală aşteaptă. Sînt, totuşi, convins că în retur, cerul se va însenina deasupra fotbalului braşovean".**

EMANOIL HAŞOTI — fost jucător: **„Din vechea gardă de jucători n-a mai rămas decît Campo. Am rezistat şi eu pe poziţie, pînă nu de mult, căutînd să-mi servesc cu tot devotamentul clubul. Seredai, Fusulan, Meszaroş, David n-au putut să-şi găsească într-o perioadă aproximativ scurtă de timp înlocuitori de aceeaşi valoare. Astăzi şi condiţiile de lucru sînt foarte grele, legătura echipă-uzină fiind tot mai subţiată. Forţa echipei era atacul. Acum, cînd se marchează un gol este sărbătoare! Toate căutările şi încercările făcute cu elemente tinere n-au dat încă rezultat".**

Aceste fapte, adăugate ca o completare la cele expuse cu altă prilej, exprimă starea de fapt alarmantă, din sînul unei echipe care conta în fotbalul nostru.

Unele situaţii după cum s-a văzut, sînt generate de cauze fortuite, care n-au stat în puterea cuiva de a le împiedica. Altele însă, puteau fi totuşi remediate pentru că acest actual „copil al nimănui" să-şi găsească părinţi. Cu puţină bunăvoinţă şi mult sprijin organizatoric şi material. De pildă, putea fi ajutat clubul să-şi repare stadionul, asigurîndu-şi astfel o bază permanentă pentru instruire. Din nefericire, cele mai numeroase situaţii au la bază condiţii cu totul subiective, care ar putea fi înlăturate. Trebuie schimbată însă complet optica conducerii uzinei faţă de problemele sportului în general şi ale fotbalului în special. Cînd se pune un accent special pentru ridicarea unui tînăr puternic, sănătos, ar fi păcat ca o uzină de mare prestigiu să ignore această latură a societăţii socialiste, care este educaţia fizică şi sportul.

Pe de altă parte, trebuie remediate cu precădere, fisurile intervenite în procesul de instruire şi carenţele din disciplina echipei care, ca într-un cerc vicios, sînt şi cauze şi efect al acestui sindrom depresiv de care suferă conducerea clubului. Alternativa găsirii unei noi instituţii care să tuteleze echipa braşoveană nu ni se pare cea mai recomandabilă. Oraşul de la poalele Timpei se mîndreşte deopotrivă cu uzina şi cu echipa de fotbal care-i poartă numele. Cei dintîi care ar suferi de pe urma acestui nedorit „divorţ" ar fi muncitorii uzinei, cărora absenţa echipei din preocupările lor le-ar provoca un gol sufletesc. E nevoie de ozonificarea atmosferei care să-i dea viaţă echipei, s-o dinamizeze, pentru viitorul sezon. Şi contribuţia principală o poate avea conducerea uzinei.

Echipa Steagul roşu poate reedita performanţa din campionatul trecut cînd a dovedit nebănuite resurse materiale şi morale pentru a reveni la linia de plutire. Se cere însă un efort conjugat, care să-i redea echilibrul, forţa şi rezistenţa necesare unei afirmări în retur. Acest reviriment este dorit nu numai de jucătorii şi antrenorii echipei, dar şi de zecile de mii de pasionaţi ai balonului rotund, de la noi, care vor să revadă în „Steagul roşu" echipa valoroasă din trecutul apropiat.

Pregătirea „noilor speranţe" trebuie făcută pe acelaşi teren pe care îl are la dispoziţie clubul, pentru toate eşaloanele de jucători... Dar terenul gazonat este şi el într-o stare destul de precară, care necesită o reparaţie urgentă. Celălalt teren, cu zgură, nu poate găzdui pregătirile tuturor echipelor: de seniori, juniori şi pitici.

„Stadionul tineretului" pe care „Steagul roşu" îşi desfăşoară întreaga activitate, fiind de construcţie veche, a început să piriie din încheieturi: zidurile prezintă crăpături, gradenele sînt rupte, apele ploilor se strecoară pînă jos, pe culoare...

Gheorghe NERTEA

ISTORIC

Actul de naştere al clubului „Steagul roşu" trebuie căutat în arhiva fostei formaţii U.A.B. (Uzinele Astra Braşov), nume sub care a activat înaintea războiului în campionatul districtual şi în divizia C.

În 1948, echipa ia numele noii întreprinderi „Steagul roşu". Cîştigă seria districtuală în 1950 şi participă la barajul pentru intrarea în divizia B. În această categorie nouă urcă an de an, în clasament, pentru ca în 1956 să fie fruntaşa seriei respective, cucerind dreptul de-a juca în prima divizie a ţării, din care face parte şi azi.

„Asociaţia sportivă" devine club în 1961. Echipa „Steagul roşu" ia un avînt tot mai mare, reprezentînd cu demnitate fotbalul românesc şi în competiţii internaţionale: în „Cupa balcanică" ocupă locul II în 1960 şi locul I în 1961; în „Cupa oraşelor tîrguri" — ediţia 1965, ajunge pînă în turul al doilea, cînd este eliminată de Espanol Barcelona.

Din această echipă s-au ridicat elemente valoroase ca Haşoti, Meszaroş, Seredai, David, Fusulan, Hidişan, Zaharia, Campo, Năftănăilă, Pescaru, Adamache — care au făcut parte din loturile A, B şi de tineret ale ţării.

De-a lungul anilor, Steagul roşu a avut ca antrenor pe Silviu Ploeşteanu, care-şi conduce echipa fără întrerupere de peste două decenii! În prezent, el este ajutat de fostul jucător Nicolae Proca, antrenor secund de aproape 6 ani.

Fostul jucător Hidişan se ocupă de noile generaţii de fotbalişti ai „Steagului roşu", în cadrul centrului de copii şi juniori care activează pe lîngă acest club. Alţi doi „stegari", Haşoti şi Meszaros îl secundează în această muncă. În cadrul acestui centru se pregătesc 80 de tinere speranţe (50 de copii şi 30 de juniori).

Adresa sediului clubului: Braşov, str. Poenilor nr. 5, telefon: 16020.

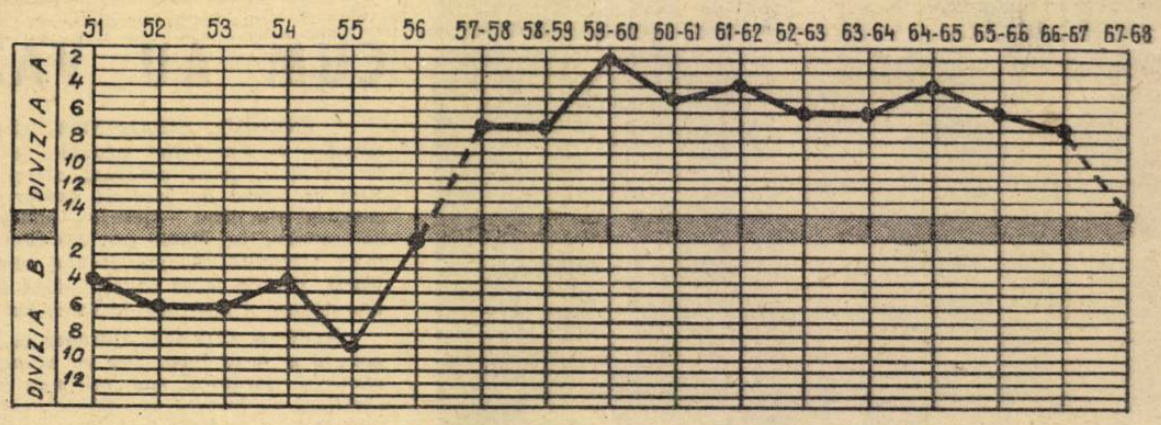

Locurile ocupate de Steagul roşu în campionate, începînd din 1951

CU ACEŞTI JUCĂTORI VA PORNI STEAGUL ROŞU ÎN RETUR

PORTARI

Adamache Stere, născut 25 octombrie 1940; 1,81 m., 81 kg., provine de la Viitorul Bucureşti.

Papuc Ion, 16 iulie 1942, 1,69 m., 67 kg., de la Universitatea Craiova.

FUNDAŞI LATERALI

Ivăncescu Mihail, 11 aprilie 1942, 1,74 m., 72 kg., de la juniori Steagul roşu.

Rusu Leon, 13 iulie 1949, 1,72 m., 68 kg., de la Metrom Braşov.

Todiraşcu Nedelcu, 4 octombrie 1950, 1,73 m., 68 kg., juniori Steagul roşu.

FUNDAŞI CENTRALI

Jenei Iuliu, 25 decembrie 1939, 1,80 m., 77 kg. Politehnica Timişoara.

Alecu Ioan, 30 martie 1944, 1,77 m., 72 kg., A.S.A. Tg. Mureş.

MIJLOCAŞI

Pescaru Nicolae, 20 martie 1943, 1,70 m., 65 kg., Chimia Făgăraş.

Ion Vasile, 13 iulie 1949, 1,72 m., 68 kg., C.S.M. Mediaş.

Şerbănoiu Gheorghe, 6 octombrie 1950, 1,76 m., 68 kg., juniori Steagul roşu.

EXTREME

Necula Dorin, 23 mai 1943, 1,68 m., 62 kg., Dinamo Braşov.

Selimeşi Nicolae, 11 martie 1940, 1,71 m., 71 kg., I.R.T.A. Tg. Mureş.

Györfi Csaba, 9 iulie 1943, 1,69 m., 65 kg., A.S.A. Tg. Mureş.

Iordache Vasile, 27 iulie 1948, 1,69 m., 60 kg., juniori Steagul roşu.

ATACANŢI CENTRALI

Campo Nicolae, 17 decembrie 1933, 1,77 m., 73 kg., Dinamo Braşov.

Florescu Nicolae, 14 noiembrie 1949, 1,77 m., 72 kg., Colorom Codlea.

Goran Ştefan, 24 septembrie 1942, 1,74 m., 74 kg., Poiana Cîmpina.

Gane Călin, 12 mai 1942, 1,78 m., 75 kg., Dinamo Braşov.

Ciutac Ştefan, 20 ianuarie 1949, 1,73 m., 71 kg., Chimia Făgăraş.